

ANITA VERKERK

Leve de liefde!

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Proloog

Tess

‘Hij heeft me gevraagd!’ schreeuwde Leonie helemaal opgewonden. ‘Tess, ik ga trouwen!’

‘Wow! Helemaal super. Gefeliciteerd!’ riep Tess opgewekt terug.

Ze hield haar mobieltje met een tevreden lachje een flink stuk van haar hoofd af, zodat het vrolijke geratel van haar intens gelukkige vriendin haar geen oorpijn kon bezorgen.

Het belangrijkste had ze immers al gehoord.

Leonie ging eindelijk trouwen!

En dat had ze natuurlijk helemaal aan háár, Tess, te danken.

Tess grinnikte voldaan. Dat ging ze Leonie echt niet aan haar neus hangen. Die moest gewoon denken dat het allemaal toeval was geweest.

‘Wil je mijn getuige zijn?’ vroeg Leonie in de verte.

Tess schoot rechtop. Ha, leuk! Ze mocht helpen.

‘Tuurlijk wil ik dat!’

Het was echt te gek gaaf om een *gonnabe*

bruid een superdag te bezorgen.

Maar het *matchproces* zélf was natuurlijk ook geweldig geweest. Oké, ze had er hartstikke veel werk aan gehad om Leonie aan Peter te koppelen, maar wat gaf dat een gigantische kick! Ze voelde zich ineens onoverwinnelijk.

‘Oh, daar heb je Peter al,’ riep Leonie. ‘Ik spreek je nog. Laters!’

Voor Tess wat terug kon zeggen, was de verbinding al weggedrukt.

Met een brede grijns stopte Tess haar mobieltje weg en leunde tevreden achterover tegen de houten stoelleuning.

Maar Tess merkte niks van die keiharde, stijve rand in haar rug. Ze had het ’m weer geflikt! Voor de zesde keer op rij had ze iemand gelukkig gemaakt!

Hè, dat moest ze écht even vieren.

Haar ogen gleden over het lege taartbordje dat voor haar op het smalle, bruine tafeltje stond en ze likte langzaam over haar lippen. Ze had wel daarnet al een flinke kwarkpunt weggewerkt...

Even was het alsof ze de stem van haar vriendin Madelon in haar hoofd hoorde zeggen: *Wil je nóg zo’n punt? Dat méén je niet.*

Daar zitten maar zo driehonderd lege calorieën in. Je groeit hartstikke dicht!

Tess schudde haar hoofd. Nee, hoor, daar begon ze echt niet meer aan, aan dat duffe calorieëngedoe van Madelon. Die had gewoon een obsessie als het over haar gewicht ging. En waarvoor eigenlijk? Wie een getailleerde stopnaald zocht, moest Madelon hebben.

Tess hing haar Chanel-tasje met een geroutineerde beweging over haar linkerschouder en stond op. Haar designblazertje kon ze wel over de leuning laten hangen, daar zat toch niks bijzonders in. Bovendien, wie had er nu iets aan om een Chanel-jasje te pikken, als je het bijpassende rokje er niet bij kreeg?

Balancerend op haar vlijmscherpe stilettohakken liep Tess naar de grote zelfbedieningsbalie in de hoek van het restaurant, waar in een enorme vitrine allerlei lekkers stond uitgesteld.

Grote slagroomtaarten, appelgebak met noten, kwarkpunten en vlaaien in allerlei smaken, vruchtentaart...

Tess zuchtte diep. Wat een ramp eigenlijk, dat ze hier zoveel keus hadden. Wat moest ze nou nemen?

Appeltaart dan maar, met slagroom.

Ze gniffelde ondeugend.

Om Madelon een pleziertje te doen.

Appeltaart is nog het ergste van alles. Iedereen denkt maar dat daar weinig calorieën in zitten. Maar ondertussen!

Tess duwde de denkbeeldige stem van haar vriendin subiet naar het allerverste stukje van haar hoofd, schoof de grootste appelpunt op haar bordje en schepte en passant ook nog even de door andere taartliefhebbers achtergelaten kruimels en dikke noten van de schaal.

Ten slotte bedekte ze haar hele bord met een enorme laag slagroom, rekende haar uitspatting tevreden af en liep terug naar haar plek.

Aan het tafeltje naast haar stootte een dreinend kleutertje zijn glas cola om en de bruine plakzooi klotste integraal over zijn tafeldame op leeftijd heen. Die schoot achteruit alsof ze een berg gloeiend hete lava over zich heen kreeg en terwijl haar stoel kletterend op de houten vloer knalde, greep oma zich wanhopig vast aan het overvolle tafelkleedje.

Tess merkte het niet eens.

Dat doorgezaag van Madelon over calorieën! Zij had gelukkig een snelle stofwisse-

ling.

En een dikke kont! weerkaatste Madelons stem ergens diep in haar binnenste.

Onzin natuurlijk! Ze had immers een prachtig figuurtje met alle rondingen op precies de juiste plaatsen. Tenminste, dat riep haar eigen *lover* Dion altijd als ze lagen te vrijen. En Dion wist er heel wat meer van dan die *control freak* van een Madelon. Zeker weten!

Bovendien waren al die lijnpartijen aan haar niet besteed. Ze kreeg gewoon enorme honger als ze 's morgens alleen maar een kaal sneetje knäckebröd met magere kaas mocht eten. Om over de verplichte blaadje-sla-met-geraspte-wortel-en-een-reepje-komkommer-lunch maar helemaal te zwijgen. Als ze die al moedig doorstond, ging ze toch meestal rond een uur of vier van pure ellende finaal voor de bijl voor een extra grote friet met dubbel mayonaise en een paar kroketten.

Van dat soort acties viel ze nog geen grammetje af.

Integendeel! Dan dacht ze alleen nog maar aan eten en propte zich uiteindelijk helemaal vol.

Dus had ze het woordje 'lijnen' een paar jaar geleden maar definitief uit haar woorden-

boek geschraapt.

Veel prettiger! En zolang zij nog in maatje 40 paste, was ze niet van plan om ook maar iets aan haar levensstijl te gaan veranderen.

Tess nam een flinke hap van haar appelgebak, begon genietend te kauwen en keek intussen om zich heen.

Bij het buurtafeltje was het een drukte van belang. De kleuter zat blèrend om nieuw drinken te dreinen en oma rees als een soort Venus uit een onsmakelijk zootje van taart, cola en koffie omhoog, terwijl een ober druk gebarend met een doekje aan kwam rennen.

Tess trok grinnikend een wenkbrauw omhoog. Zie je nou wel, dat zij hartstikke goed bezig was? Moest je nou kijken wat die arme vrouw daar allemaal uithaalde om een beetje aandacht van zo'n slappe ober te krijgen!

Ze nam een nieuwe hap, deed een greep in haar tas en trok een notitieboekje tevoorschijn.

Tijd om weer een kruisje te zetten. Echt gewéldig!

Ze prikte een enorm stuk appel aan haar vorkje en bladerde met haar andere hand door het boekje.

Ha, daar had je de gezochte bladzij al:

Irene – X
Angélique – X
Marco – X
Yvette – X
Marjolein – X

Haar ogen gleden genietend over de namen van de *lucky ones* die zij in de afgelopen twee jaar aan een partner geholpen had en opnieuw flitste er een gigantisch gevoel van overwinning door haar heen.

Alle stellen die zij gematcht had, waren nog steeds bij elkaar. Ze was hier echt goed in!

Ze legde haar vorkje weg, schreef ‘Leonie’ onder aan het rijtje namen en zette daar met een kordaat gebaar een kruisje achter.

Mission completed.

Beloning: bruiloft!

Ze leunde even achterover en knipperde met haar ogen.

Ze moest het maar gewoon toegeven: ze was helemaal verslaafd aan bruiloften. Zo jammer, dat je maar één keer in je leven een witte bruid kon zijn!

Tenminste, dat was wél de bedoeling. Zij geloofde niet alleen in trouwfeesten, maar

ook in trouw.

Ze nam een diepe teug lucht en rekte zich uit. Als ze een man 'Ja' hoorde zeggen, schoot ze helemaal vol. De ene vent zei het stoer, een ander was een beetje schor en de volgende begon van pure opwinding te stotteren. Echt geweldig als zo'n machoman zich zo kwetsbaar opstelde.

En Dion... Haar eigen Dion had haar aangekeken, terwijl hij haar eeuwige trouw beloofde. Net als in spannende romannetjes hadden die prachtige bruine ogen zich heel diep in die van haar geboord... Een belofte voor wat er straks in de huwelijksnacht nog allemaal zou gaan gebeuren.

Tess slaakte een diepe, gelukkige zucht. Hij had het helemaal waargemaakt. Dion was hartstikke goed in bed.

Veel beter dan Lennart...

Ze beet op haar lip. Ze moest Lennart onderhand echt eens uit haar hoofd zetten. Maar hoe kreeg je dat gedaan, als je een man bijna elke dag zag?

Ze schudde langzaam haar hoofd. Ze had ongeveer een halfjaar een heftige relatie met Lennart gehad, tot ze op een zalige zomeravond onder een heldere sterrenhemel als een

blok voor de prachtige ogen van zijn jongere broer was gevallen.

Lennart had haar al die maanden bewust bij zijn familie vandaan gehouden. Alsof hij bang was geweest om zijn meisje aan zijn veel vlottere broer te verliezen...

Tess streek wat vermoeid over haar ogen. Ergens was het flauw geregeld in deze wereld. Arabische sjeiks mochten zo veel vrouwen hebben als ze maar wilden, maar in Nederland moesten de meiden het van de wet bij één man houden.

Echt jammer eigenlijk. Lennart was namelijk ook hartstikke leuk. Met hem kon ze uren kletsen en af en toe ook geweldig lachen.

Maar ja, dat af en toe was het 'm nou net. Lennart was meestal erg serieus en vaak bezig met de diepere dingen van het leven. Daar had zij niet altijd zin in, in dat dépri-gedoe.

Dion was stukken vrolijker, meer ontspannen, minder serieus...

Aan veel praten kwamen ze trouwens niet toe. Dat leidde meestal na drie zinnen al tot een vurige vrijpartij.

Tess liet zich even meevoeren door de herinnering aan alle super-de-super nachten met Dion, tot de gedachte aan Lennart haar weer